

Gespannen spieren en popcorn

KORT GEDING

DANS

Van onze medewerker
Pieter T'Jonck

*Arco Renz met „Think me Thickness”,
nog vanavond in het Stuc in Leuven,
Brandweerkazerne (016-20.81.33),
op 9 en 10 mei in de Monty in Ant-
werpen (03-238.64.97).*

De Duitse choreograaf en ex-PARTS-student Arco Renz bedacht zijn *Think me Thickness* als een voorstelling voor vier dansers voor een klassieke scène. Maar hij rekt de mogelijkheden van die format op tot hun uiterste grens. In de beste modernistische traditie is het werk een bespiegeling over tijd, ruimte en beeld, zonder enig verhalend element.

Je weet lange tijd niet waar je

het hebt met dit stuk. De dansers staan opgesteld in een ruit. Onnoemelijk lang bewegen ze uiterst langzaam en ingespannen, in een nagenoeg perfect unisono, als vier semaforen. Alleen is de mededeling die ze seinen onleesbaar. Armen boven het hoofd, een stap vooruit, een arm opzij, een zachte buiging en weer terug. Zelfs bij versnellingen ontspannen hun lichamen geen moment: hun spieren blijven als snaren gespannen.

Na enige tijd merk je hoe verschillend de vier dansers ondanks alles zijn. Renz zelf roept het beeld op van een onderkoelde klassieke danser. Hideto Heshiki is de griezelig perfecte mechaniek. Julia Sugranyes lijkt zich het sterkst in te leven in de gebaren. Susan Hengartner ten slotte werkt deze eindeloze reeks gebaren onverstoortbaar af.

De ruitformatie verbreekt, maar de dansers gaan gewoon door. Alleen, in nieuwe combinaties en niet steeds simultaan. Door deze wijziging die niets wijzigt krijgt

de titel *thickness* steeds meer de betekenis van een stapeling enkelvoudige gebaren. De kijker gaat door een psychologische barrière. Ofwel schort hij zijn ongeduld op en kijkt hij alleen nog maar. Ofwel gaat hij weg.

Net dan slaat de voorstelling spectaculair om. De dansers verdwijnen. De stoel die aan een snaar opgespannen op het podium stond, schiet met een knal weg.

Als de dansers weerkeren zijn hun lichamen geen opgespannen spiermassa's meer, maar ontplofende korrels popcorn. Van op de grond veren ze in de gekste kronkels heen en weer. Alle spanning uit het eerste deel lijkt zich plots grillig te ontladen. Tijdens een interludium op carnavalsmuziek wordt nog meer stoom afgelaten.

Dat is de opmaat voor het verbluffende derde deel, dat qua stapeling van bewegingen een herneming lijkt van het eerste. Maar tempo en richting verschillen dramatisch. De dansers stappen met

verende tred voor- en achterwaarts over de bühne, gesticulerend, blik vooruit. De bewegingen worden steeds complexer en ontladen zich in acrobatische, afgemeten sprongen en wentelingen. Het unisono verbrokkelt, tot je naar vier simultane soli lijkt te kijken. De stremming van de tijd in het eerste deel verkeert in een versnelling.

De energie-uitbarsting van het derde deel beïnvloedt je kijkervaring drastisch. Dit deel is nog het best te vergelijken met een uiteen gevallen puzzel die op willekeurige wijze weer ineengezet werd. De strikte stapeling van bewegingssignalen uit het eerste deel wordt daardoor een raadsel, fragmenten waarvan je de hiaten probeert in te vullen. Zo verknijpt de dans is, zo ook de fantastische kostuums van Anke Loh. Heel gewone kledingstukken, als plissérokjes of overjassen, keerde ze binnenste buiten, versneed ze en monteerde ze opnieuw. Het voegt een extra charme toe aan dit abstracte, maar expressieve werk.